

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 225/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. C., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 12/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2010 doručená sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 S 12/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že: „Sťažovateľ sa žalobou zo dňa 19. 12. 2007 domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu správneho orgánu. Krajský súd v merite veci rozhodol rozsudkom dňa 04. 06. 2008, pričom žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie dňa 15. 07. 2008.

Vzhľadom na to, že súd vo veci nekonal, sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy v konaní, kde sa konkrétne pýtal, prečo mu nebola zaslaná výzva na zaplatenie poplatku a vyjadrenie žalovaného k odvolaniu ani päť mesiacov po vyhlásení rozsudku. Podpredseda Krajského súdu v Banskej Bystrici vo svojej odpovedi uviedol, že spis sa nachádza na odvolacom súde, a preto sťažnosť považuje za neodôvodnenú. Následne Najvyšší súd SR dňa 18. 03. 2009 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a vec meritórne skončila.

Vzhľadom na vážne porušenia Ústavy SR sťažovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd, ktorá bola uznesením zo dňa 13. 10. 2009 sp. zn. II. ÚS 341/09 prijatá na ďalšie konanie. Pravdepodobne po výzve Najvyššieho súdu SR na doručenie spisu, Krajský súd v Banskej Bystrici vydal uznesenie, ktorým sťažovateľovi určil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 66,38 Eur. Stalo sa tak až po vyše 15tich mesiacoch od sťažnosti na prieťahy v konaní, kde sa sťažovateľ priamo dožadoval zaslania výzvy na zaplatenie súdneho poplatku. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. (...)

Krajský súd v Banskej Bystrici neplnením svojich povinností uvedených v § 209 a 210 Občianskeho súdneho poriadku spôsobil, že konanie samotné neskončilo meritórnym rozhodnutím vo veci ale trvá aj rok po vyhlásení rozsudku Najvyšším súdom SR dňa 18. 03. 2009.

Podľa § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier.

Splatnosť poplatku za odvolanie je teda tri dni od právoplatnosti uznesenia o uložení povinnosť zaplatiť poplatok. Sťažovateľ nijakým spôsobom nezapríčinil oneskorené vydanie predmetného uznesenia zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Vzhľadom na uvedené, že nečinnosťou krajského súdu vznikli prieťahy v konaní, na ktoré sa sťažovateľ sťažoval už v roku 2008. Touto nečinnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo porušené sťažovateľove ústavné právo na súdne konanie bez prieťahov.“

Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Banskej Bystrici porušil sťažovateľove právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 Eur (slovom tritisíc eur), ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný uhradiť do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania, ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný uhradiť k rukám JUDr. M. C.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom sp. zn. 23 S 12/08 z dôvodu oneskoreného vydania uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Zo samotnej sťažnosti, ako aj z pripojeného rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 S 12/08 zo 4. júna 2008 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 170/08 z 18. marca 2009 vyplýva, že konanie vo veci samej, ktorého predmetom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, bolo právoplatne ukončené 27. apríla 2009. Krajský súd následne uznesením z 9. marca 2010 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku krajského súdu zo 4. júna 2008.

Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti porušenie označeného základného práva už netrvalo, pretože odvolacie konanie vo veci samej bolo právoplatne ukončené 27. apríla 2009 a právna neistota sťažovateľa týmto odstránená. Na uvedenom nič nemení, že uznesením krajského súdu sp. zn. 23 S 12/08 z 9. marca 2010 bola sťažovateľovi už po právoplatnom ukončení veci uložená poplatková povinnosť. O odvolaní sťažovateľa vo veci samej bolo najvyšším súdom rozhodnuté nezávisle od plnenia si poplatkovej povinnosti, ktorá v danom prípade nemala vplyv na rýchlosť a účinnosť rozhodovania.

Sťažovateľ sa napriek uvedeným skutočnostiam na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou až podaním z 12. apríla 2010, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktoré označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Pod pojem „návrh“ v zmysle tohto ustanovenia treba okrem návrhu na začatie konania subsumovať aj odvolanie, dovolanie a návrh na obnovu konania (pozri Horváth E.: Zákon o súdnych poplatkoch – komentár. Iura edition, 2006, s. 80).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch poplatok alebo doplatok poplatku nemožno vyrubiť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným.

V prípade podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 S 12/08, ktoré sťažovateľ podal 15. júla 2008, vznikla povinnosť krajského súdu ako orgánu oprávneného vykonávať poplatkový úkon (§ 12 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch)

vyrobiť súdny poplatok za odvolanie v priebehu troch rokov od konca roka 2008, t. j. do konca roka 2011. Túto povinnosť si krajský súd splnil, a to uznesením z 9. marca 2010, teda v zákonom ustanovenej lehote na vyrubenie súdneho poplatku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2010